

229. ՔԱՌԱՍՈՒՆ ԸՄԿԵՍՈՒՐ

Մին հետի Մելիք Ջհանգիրը կանչիլ ա տվալ ձերան մհալան քաասուն հրթնատերը պառավ կնեկ, ղո՛ւնուղատանը շնորգին նըստըցնիլ ա տվալ, ասալ թող զրհնց անեն, մինչև լոխու՛նքը կը հըվաքվեն:

Հենց վեր խնամրը տարան թն քաասուն կնանիքը եկալ են հեն են ծլըպատակ նստոտած, Մելիք Ջհանգիրը էն դալին բեղերը հլորիլնով նի մտավ ղո՛ւնուղատոն, լոխճին պարիօր ասեց, համել աշկին տակավը մհնշտնրն աշկավ լոխճին տնդըղեց:

Քաասուն կնանիքը մին-մինի ենդա, աստըծու պարին, աստըծու պարին ըսեցին: Մելիքը հրցրուց.

—Տո՛ւք գլորդո՛ւմ ե՞ք, թա ծեղ հինչի հետի եմ կանչա՞լ: Ընդըրանք էլ թն.

—Շտեղա՞ն ենք գլորդո՛ւմ, տո՛ւ կանչալ ես աղա-Մելիք, մենք էլ եկալ ենք:

—Դե վեր գլորդո՛ւմ չեք, ես ասեմ, ես կանչալ եմ էն կնանուցը, վերու՛նք ձերանց հրթներին նհետ սերավ են, ջան են տսում, ջան լսում, ձերնր ըրևավ ձերթնում օտում, հովեր ծղանա ձերան հարթին նհետ բարիչ չի, սող օրը կոնվ են անում ձերնր մես օտում, յն էլ խոռվ են ձերնր անա, թող երկենան քյնան ձերանց տները:

Մելիքին էս խոսկին յրան, էտ կնանիքը մին-մինի ենդա, տըղըներան եր կցան տո՛ւ տնուն քյնացին, մնաց միննվ մին պառավ կնեկ ձերան տեղը նստած:

Մելիքը տեսավ, վեր քաասուն կնանոցան մինը նա մնացալ, մոտացավ ընդրան հրցըրուց.

—Շարմաղ աքե՞ր, մին ասի տեսնամ, էտ քու հարթնտ հիշ-
քան լնմլն ւա, վեր ընդդան նհետ սերավ ես կենում, դըմլղալ շեք
անում, ուրոնը մեա շեք օտում:

—Աղա—Մելիք, էտ հուլա՞ ասալ քեզ, վեր ես հարթնիս նհետ
սերավ եմ, ես քե մատաղ, բոլիտ դուրդան, մին ասի տեսնամ, կե-
ծակը ընդդա շիգանրան կենա, գյոլլոնիտրավ ինի, լն էլ աշկերը
եր տաննն վենդին տակը տաննն, քուտանա, տափերը տփաղփի-
լնմլ ման կլն, ես տեսնամ աստուծ ընդդան քոս տա, դենգեր շի
տա, վեր ջանը քորի, ընդդա գլանդանը կոտրի, տմբուրը թաղեմ,
խոզընըհատ ինի, բա ես ընդդա նհետ սերավ ե՞մ, վեր ասում ես,
տվալ ա օմբաս կոտրալ, կարում շեմ, թն տեղաս տնրոնը կլամ,
թանն լոխնան կանուփս ես կը քյնի ըստեղան, բա ես հարթնիս
նհետ սերա՞վ եմ, վեչ ինի ընդդհենց հարթնը:

Մելիք Զհանգիբը էս վեր լսեց, ծափ տվավ էրկու գլանդն կան-
չեց, թափշուր ըրավ, վեր Շարմաղ աքուրը կոնըտկերան փոնն
տաննն ուրանց տոն:

Ըթըհենց էլ ըրին:

